

[Hanne Budtz.]

gjorde, når medlemmerne kom op at slås. Den slags situationer har vi jo ikke brug for regler for, heldigvis, her i vort høje ting.

Vi har da gennemført en del moderniseringer i de senere år. Det drejer sig navnlig om de stående udvalg og den betydning, de har fået. Vi har været med til efter adskillige års betænkningstid at få flere og flere stående udvalg og har nu næsten udelukkende stående udvalg. Vi må erkende, at det er en forbedring, men samtidig er der jo opstået det problem, som også betænkningen erkender ikke er løst, at de forskellige udvalg har møder samtidig med de samme medlemmer. Det kan man måske senere finde en løsning på. Det har endnu ikke kunnet løses, og navnlig har det problem heller ikke kunnet løses, at udvalgene holder møder samtidig med mødet her i folketings-salen. I øjeblikket er der formentlig adskillige folketingsmedlemmer i 5 vigtige udvalg, der holder møde nu; det kan jo være en af grundene til, at der er et mindre fremmøde her i salen.

Det er klart, at arbejdet skal gøres i udvalgene. Som der står nede i vandrehallen: gerning vil have tid, det tager tid at lave et lovgivningsarbejde. Der står videre: tid vil også have gerning. Der kræves altså resultater. Vi har altså endnu ikke kunnet løse disse sammenfaldsproblemer.

De stående udvalg er meget nyttige og praktiske. Personlig kan jeg somme tider synes, at de kan rumme den fare, at de kan udvikle sig til studiekredse, for ikke at tale om små parlamenter, på grund af de generelle spørgsmål, der stilles i de stående udvalg, spørgsmål af almen interesse. Der stilles jo i det hele taget mange spørgsmål, og jeg skal bestemt ikke gøre noget for, at folketingsmedlemmer ikke stiller de spørgsmål, som er rimelige og relevante — og det kan jo kun de selv afgøre, enhver har ret til at få besvaret et spørgsmål — men man kunne jo tænke sig, at nogle af dem var mere vigtige, mens andre var mindre vigtige. Der kunne måske også være fare for, at en minister fremtidig vil vælge at komme med en redegørelse til et udvalg i stedet for til det samlede folketing. Det skulle jo nødig ske, når det er noget af interesse for hele folketinget, men det kan selvfølgelig ikke ske i et opmærksomt ud-

valg. Der er jo også ved at foregå det — og jeg skal ikke i øjeblikket kunne udtale mig om, hvorvidt det er godt eller ikke godt; det kan være praktisk — at man holder lovforberedende møder i de stående udvalg.

Vi har endnu her i tinget betydelige mødelokaleproblemer, som vi håber bliver løst efterhånden. Det betyder meget, synes jeg, for afviklingen af et godt udvalgs møde, at der er passende plads og rummelighed omkring bordene i udvalgslokalerne. Det er ikke tilfældet i dem alle. Det kan nok afhjælpes.

Noget af det, der har interesseret min gruppe meget, er spørgsmålet om høringerne. Som det fremgår af betænkningen, har udvalgsmedlemmerne ikke været indstillet på at fremkomme med forslag til offentlige høringer. Ganske vist har vi bestemmelsen i grundlovens § 51 om parlamentariske kommissioner, men de dækker nok et noget andet område end det, man nu tænker på. Nu er det vel nok sådan, at det har skræmt mange, og måske også mig, at man som „forbillede“ — forbillede i gåseøjne måske — alene har haft de amerikanske senatshøringer; man får straks en fornemmelse af mccarthyisme og sådan noget. Der må være andre parlamenter, der har høringer på en anden måde, som vi måske bedre kunne acceptere. Dette spørgsmål hører også sammen med spørgsmålet om offentlighed, for det, som både presse og radio er interesseret i, er at komme ind og høre, hvad der foregår i de afgørende udvalgsforhandlinger. Det kunne jo også være, det ville interessere pressen mere, end det tilsyneladende ofte interesserer pressen at høre, hvad der foregår her i salen.

Også taletidens længde spiller en rolle. Det spørgsmål er ikke aktuelt i øjeblikket, idet taletiden ved tidligere ændringer i forretningsordenen er blevet betragtelig nedskåret. Det mener jeg har været en fordel i det lange løb, idet vi ikke mere hører beskyldning for, som det har været tilfældet tidligere, at politikere har fået talen til at skjule deres tanker med; nu er vi nødt til at konkretisere vore taler på grund af den begrænsede taletid. Det er da også godt, vi ikke her i vort ting har muligheden som i andre lande — det er vel igen USA, jeg tænker på — for en såkaldt filibuster — jeg kender ikke noget dansk ord for det — hvor